

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobců: a) M. A.
 b) nezl. D. A.
 c) nezl. I. A.
 d) nezl. A. A.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
 Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 14. října 2020, č. j. OAM-566/ZA-ZA11-VL11-2020, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou doručenou soudu dne 2. 11. 2020 domáhali přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Uvedené rozhodnutí napadli žalobci v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítali, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“) byli zkráceni na svých právech. Jsou toho názoru, že žalovaný porušil následující ustanovení:
- § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy;
 - § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s:
 - § 12 zákona o azylu; § 14 zákona o azylu a § 14a zákona o azylu;
 - § 16 odst. 2 zákona o azylu;
 - § 23c zákona o azylu;
 - § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřesvědčivé;
 - § 50 a odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo;
 - § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci;
 - § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění napadených rozhodnutí nebylo žalovaným dostatečně uvedeno, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.
3. Žalobkyně a) zejména poukázala na to, že jí a jejím dětem [žalobcům b), c) a d)] svědčí udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 až 14a zákona o azylu. Důvody pro jeho udělení předestřela žalovanému svou věrohodnou výpovědí. Doplnila, že to byl správní orgán, kdo poté nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil žalované rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalovaný se také nedostatečně zabýval otázkou přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí újmy, která jim hrozí. Žalobkyně a) je toho názoru, že v jejím případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou, přičemž znovu odkázala na svou výpověď, učiněnou v průběhu správního řízení.
4. V žalobě dále upozornila na to, že je příslušnicí romské etnické minority a své problémy odvozuje od azylového příběhu svého druha – Denyse Terpaka (pozn. soudu, nadepsaný soud vede s touto osobou řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2020, č. j. OAM-446/ZA-ZA11-VL13-2020, ve věci mezinárodní ochrany pod sp. zn. 30 Az 12/2020). Její druh má problémy se státními orgány Ukrajiny, jelikož byl nespravedlivě odsouzen k 7 letům vězení za čin, který nespáchal. Poukázala zároveň na rozsáhlou korupci na Ukrajině. Uvažovala, že jeho odsouzení souvisí rovněž s jeho etnicitou, přičemž tvrdila, že: *„všechny problémy na Ukrajině se hází na Romy a pokud jde najít zástupného viníka nějakého trestného činu, velmi často se tak děje právě Romům.“* Po odjezdu druha ze země po ní měli policisté požadovat úplatek. Žalobkyně a) se pro případ návratu do země původu obává pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu pro svoji etnickou příslušnost a příslušnost k sociální skupině (rodina) a dále vážné újmy dle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, kvůli dalšímu nátlaku ze strany policistů. Má

také za to, že vycestování její a jejích dětí je v rozporu s mezinárodními závazky, zejména s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Proto požaduje udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany dle ustanovení § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

5. Žalobkyně uznává a je si vědoma toho, že Ukrajina je na seznamu bezpečných zemí původu, které stanovuje vyhláška ministerstva vnitra. Má ale za to, že užití institutu bezpečné země zhoršuje její pozici – žadatelky o mezinárodní ochranu, jelikož tato skutečnost jí ztěžuje prokazování možných porušení lidských práv v zemi původu. Je toho názoru, že vyhláška ministerstva je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky a upozornila, že soud není vázán podzákonnými právními předpisy, proto nemá zařazení země na předmětný seznam vliv na posouzení soudu, zda je či není daná země zemí bezpečnou. Soud musí toto posoudit na základě zákonných pravidel, která vyloží eurokonformním způsobem. Odkázala v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19, z něhož dovodila, že: *„Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namíste se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznici.“* Žalobkyně a) je toho názoru, že předložila závažné důvody pro to, aby bylo možné v jejím případě považovat zemi jejího původu za nebezpečnou. Není přitom povinna prokazovat, že by byla v zemi původu v horším postavení než jiní lidé prožívající stejné problémy.
6. „Příkře nesouhlasí“ s názorem žalovaného prezentovaným v napadeném rozhodnutí, a to že na Ukrajině obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestání. Tyto závěry nemají oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani materiálu „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“. Žalobkyně a) namítá, že žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí odkazoval pouze na obecné informace, které nesouvisely s důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které prezentovala ona nebo její druh. Žalobkyně a) rovněž nevnímá citovanou zprávu o zemi původu relevantní ve smyslu ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalovaný dle jejího názoru podklady pro vydání rozhodnutí shromáždil nedostatečně.
7. Žalobkyně a) zároveň konstatovala, že v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, leží část důkazního břemene na samotném žadateli (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 - 70), ale doplnila, že i žalovaný má poskytnout aktuální informace ze země původu žadatele, ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.
8. Veškeré své problémy dále spojovala žalobkyně a) s její etnickou příslušností a je toho názoru, že žalovaný měl opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, které tuto problematiku reflektují (a to i ve vztahu k problematice mučení za účelem vynucení

- přiznání k trestnému činu). Naznačila totiž, že v pohovoru k udělení žádosti o mezinárodní ochranu zcela zřetelně akcentovala, že její problémy vyplývají právě z nevráživosti vůči lidem jejího etnika. Odkázala na zprávu USDOS Country od Human Rights Practises 2019 – Ukrajine z 11. 3. 2020, v níž je poukázáno na dvě osoby, které jsou údajně etnickými Romy a byly podezřelé z krádeže. Policie je měla neadekvátním způsobem vyslýchat. Stejná zpráva obsahuje informaci o tom, že na Ukrajině je zdokumentováno méně incidentů xenofobního společenského násilí a diskriminace ze strany radikálních skupin než v roce 2018. Důvěra v justici je na Ukrajině nízká.
9. Žalobkyně a) má za to, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci a nepřihlédl k individuálním okolnostem případu, jelikož nezjistil a nezohlednil výše uvedené skutečnosti vyplývající ze zpráv o zemi původu. Je toho názoru, že detailně mluvila zejména o problémech se státními složkami. O touze zůstat se svým partnerem v ČR hovořila pouze doplňkově. Nesouhlasí také s tvrzením žalovaného, že nebyla schopna odpovědět na základní informace o tom, proč by měla policistům platit peníze. Žalobkyně považuje postoj a argumenty žalovaného za absurdní. Měla mít možnost se k věci vyjádřit a být s údajnými rozpory ve svých výpovědích konfrontována (v tomto směru odkázala na Příručku EASO, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, č. j. 30 Az 37/2018 - 73, rozsudek téhož krajského soudu ze dne 21. 7. 2020, č. j. 30 Az 16/2019 - 36 a rozsudek téhož soudu ze dne 1. 7. 2020, č. j. 32 Az 17/2019 - 48, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70).
10. Dále je toho názoru, že na popis událostí v průběhu pohovoru mohou mít vliv i paměť, vzdělání žadatele či trauma, která způsobují, že žadatel nemusí správně porozumět otázkám, či si vzpomenout na konkrétní datum apod. V případě žalobkyně a) je navíc zjevné, že je ngramotná. Žalovaný nevzal dostatečně v úvahu faktory možného zkreslení výpovědi žalobkyně a) a tedy individuální okolnosti případu.
11. Žalovaný také pochybil v tom, že k jejím výpovědím nepřistoupil v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Ve vztahu k posuzování domnělé legalizace pobytu na území ČR odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 – 49, kde se podává, že snaha o legalizaci pobytu žadatele o mezinárodní ochranu nepostačuje sama o sobě k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu.
12. Závěry žalovaného stran nevyužití prostředků vnitřní ochrany shledala žalobkyně a) jako účelové tvrzení žalovaného. Podotkla, že žalobci i její partner (o němž se zmiňovala shora) byli pronásledováni státními orgány. Vnitřní ochrana v zemi původu proto nebyla dostupná. Judikatura, na kterou žalovaný odkazoval, byla rovněž neaktuální. Zhoršené postavení pocituje žalobkyně a) zejména kvůli své etnické příslušnosti.
13. Uzavřela, že žalovaný neshromáždil v předmětné věci dostatek podkladů pro to, aby mohl o žádosti přezkoumatelně rozhodnout. Materiál „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ nepovažuje za podklad dle dikce ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu. Tento materiál není zároveň přílehlavý k jí vykresleným problémům, kterým ve vlasti čelila. Tedy obviněním někoho z trestného činu za účelem získání úplatku a otázky Romů a jejich práv a postavení ve společnosti.
14. S ohledem na výše uvedené navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 12. 2020 popřel oprávněnost žalobních námitek a nedomnívá se, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Je toho názoru, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně a) tvrdila, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Zopakoval, že důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo žalobkyní a) uvedeno, že v zemi původu nemají kde bydlet a museli prodat dům, aby měli na zaplacení úplatku ukrajinským policistům za propuštění jejího partnera z vězení. Žalovaný podotkl, že rovněž partner žalobkyně a) si žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal (žádost D. T., nar. 21. 3. 1995, byla pravomocně zamítnuta dne 5. 10. 2020 jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu).
16. Konstatoval, že nebylo prokázáno, že by byla žalobkyně a) ve vlasti jakkoliv pronásledována ze strany státní moci nebo by z určitého pronásledování měla mít odůvodněné obavy. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, ve kterém se uvádí, že: *....“žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu, musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení.“* Je toho názoru, že této povinnosti žalobkyně a) nedostála. O svých problémech vypovídala nepřesvědčivě, nebyla schopna odpovědět na základní dotazy (jako například, kdy byl ve vězení její partner) a zároveň výslovně uvedla, že problémy ve vlasti kvůli své rase, náboženství, národnosti, pohlaví nebo příslušnosti k určité sociální skupině neměla.
17. Žalovaný je toho názoru, že v takovém případě nelze bez dalšího uvažovat o udělení mezinárodní ochrany, protože ta může být poskytnuta teprve v případě, kdy by byla odepřena ochrana ze strany příslušných státních orgánů nebo nebyla poskytnuta v odpovídající míře (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 23/2008-75 ze dne 10. 6. 2008). Správní orgán doplnil, že je nutné použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní.
18. Při posuzování žádosti žalobkyně a) vzal v potaz nejen její výpovědi, ale i informace, které si shromáždil v průběhu správního řízení k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině (veškeré informace jsou součástí správního spisu). Dne 8. 10. 2020 bylo žalobkyni umožněno se s těmito podklady seznámit, vyjádřit se k nim nebo navrhnout další podklady rozhodnutí a to v souladu ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Ta této možnosti sice využila, ale k dosavadním navrhovaným podkladům neuplatnila žádné námitky. Správní orgán proto považuje za nedůvodné žalobní námitky týkající se použitých informačních zdrojů. Ty považuje za zcela dostačující, dostatečně aktuální a vycházející z relevantních informačních zdrojů, které jsou v užitých zprávách citovány.
19. Zopakoval, že podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o mezinárodní ochranu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Doplnil, že žalobkyně a) a její děti jsou státními

příslušníky Ukrajiny, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, považuje Česká republika v současnosti Ukrajinu, s výjimkou Ruskem okupovaných oblastí, za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Podotkl také, že bezpečné země původu dále definuje čl. 37 Směrnice Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a kritéria pro určení bezpečných zemí původu jsou obsažena v příloze I. dané Směrnice.

20. Žalovaný následně uzavřel, že žalobkyně v průběhu správního řízení neprokázala, že ve vztahu k její osobě a v jejím případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Jsou-li navíc důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tak se rovněž neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Konstatoval tak, že občany pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující mezinárodní ochranu.
21. Žalovaný konečně setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu z důvodů upravených v zákoně o azylu.
22. Jelikož má žalovaný za to, že nebyla zpochybněna zákonnost napadeného rozhodnutí, navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem strana žalovaná souhlasila výslovně a strana žalující nevyjádřila nesouhlas. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
24. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pro sebe a jménem svých nezletilých dětí dne 1. 9. 2020. Dne 9. 9. 2020 poskytla bližší údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně se narodila v Zakarpatské oblasti (ta byla rovněž posledním místem jeho bydliště), na území Ukrajiny, je také její státní příslušnicí – stejně jako její děti. Hlásí se k romské národnosti, je pravoslavná křesťanka, nikdy nebyla členkou žádné politické strany, nijak se politicky neangažovala a je svobodná. Má ovšem druhu – D. T. a s ním tři děti (pozn. soudu, nadepsaný soud vede s touto osobou řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 10. 9. 2020, č. j. OAM-446/ZA-ZA11-VL13-2020, ve věci mezinárodní ochrany pod sp. zn. 30 Az 12/2020). V minulosti o mezinárodní ochranu nežádala, neměla udělené vízum ani v zemích Evropské unie nepobývala. Je zcela zdravá, bez omezení či zvláštních potřeb. Syn Denys má chronickou bronchitidu. Důvodem žádosti shledala, že „v zemi původu nemá kde bydlet, museli před 2 měsíci dům prodat, aby mohli zaplatit policistům peníze, aby

přítel nešel do vězení. A taky protože přítel musel odejít ze země a je v současnosti v ČR, kde žádá o azyl. Ti lidé od policie, po přítelově odchodu chtěli, aby zaplatila ty peníze ona – jednalo se o 5 tisíc USD a ona je neměla, tak s dětmi musela utéct pryč. Jiné důvody nemají.“

25. Doplnující pohovor k předmetné žádosti byl proveden téhož dne. Žalobkyně a) blíže popsala problémy, které ve vlasti měla. Vzhledem k tomu, že sporným je mezi stranami zejména smysl a obsah tohoto pohovoru, parafrázuje jej soud téměř v úplnosti. Žalobkyně a) uvedla, že ona osobně žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními složkami ve své vlasti neměla, ale měl je její přítel. Ve vlasti nebyla trestně stíhána. Konstatovala, že na Ukrajině obecně nemají Romy rádi, ale žádné uvedené problémy neměla (pozn. problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině a politickému přesvědčení). Důvodem, pro který požádala o mezinárodní ochranu je skutečnost, že policie po ní chce peníze, kterými nedisponuje. Peníze mají požadovat proto, že donutili jejího přítele podepsat dokumenty a přiznat se k trestnému činu, který nespáchal. Aby ho přinutili papíry podepsat, mučili ho a ponižovali. Tato skutečnost se měla stát na jaře roku 2020. Jednalo se o konkrétní policisty z jejich místní stanice, žalobkyně má za to, že takto jednají se všemi Romy v jejich městě. Na pomoc se neobrátila. Je toho názoru, že policie drží spolu – jejich stížnosti by nepřijali. Na nikoho jiného se s žádostí o pomoc neobrátili, jelikož se báli. Ven chodila jen v noci, protože ve dne by se střetla s těmito policisty, kteří by požadovali peníze. Na Ukrajině stále žije matka a babička žalobkyně. Přestěhovat se nezkoušela, protože na Ukrajině není práce. S přítelem spolu žijí již 9 let, problémy s muži od policie nastaly po jeho odjezdu ze země. Nejprve požadovali peníze po něm, poté po žalobkyni. Zpočátku byl přítel ve vězení a zaplatili, aby byl propuštěn do domácího vězení. Žalobkyně si nepamatuje, kdy to bylo, možná v roce 2019. Žalobkyně neví, proč po ní požadovali i další peníze. Z Ukrajiny měl její přítel odjet v roce 2020. Ona s vycestováním ze země problémy neměla, bylo to proto, že na hranicích Ukrajiny nebyli ti konkrétní policisté (pozn. myšleno z jejich města). Také jela v noci. Peníze chtěli po ní, jelikož věděli, že k jejímu druhu patří. Chtěla by zůstat v ČR s ním. Žalobkyně je toho názoru, že by si mohla zařídit i pracovní povolení, ale ona pracovat nemůže, protože má malé děti. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany nemá. Má tu přítele a chce být s ním.
26. Ve správním spisu byly dále založeny materiály, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR, č. j. 131227 – 6/2019 – LPTP ze dne 15. 8. 2019 a Informace OAMP Ukrajina: Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, Stav: srpen 2020 ze dne 8. 8. 2020.
27. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobkyni a) dána dne 8. 10. 2020. Ta se s citovanými materiály seznámila. Dále nenavrhovala žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí ani nechtěla uvést žádné nové informace, které měl žalovaný brát v úvahu pro vydání rozhodnutí.
28. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007,

čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

29. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobkyně a) a jejích nezletilých dětí o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
30. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné se zabývat otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
31. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
32. Předmětné napadené rozhodnutí však výše uvedenými pochybeními netrpí. Krajský soud po pečlivém přezkumu věci shledal, že rozhodnutí týkající se žalobců je přezkoumatelné. Je tomu tak zejména proto, že žalovaný si opatřil informace o zemi jejich původu, které lze považovat za aktuální a rovněž v souladu s požadavky, které na něj jsou kladeny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále také tzv. „kvalifikační směrnice“), konkrétně čl. 8 odst. 2, který stanovuje, že: *„Při posuzování otázky, zda nemá žadatel opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy či zda má v části země původu přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu v souladu s odstavcem 1, přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele v souladu s článkem 4. Členské státy proto zajistí, aby z příslušných zdrojů, jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získávaly přesné a aktuální informace.“* Jak zároveň vyplynulo z odůvodnění napadeného rozhodnutí, zabýval se i stěžejními událostmi a námitkami, které žalobkyně a) předestřela, a které byly relevantní ve smyslu tzv. zkráceného řízení dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Námitka žalobkyně, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemůže obstát.

33. Samotné podmínky pro učinění závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany upravuje ustanovení § 16 zákona o azylu. Jeho odstavec 2 stanoví, že: „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
34. Krajský soud upozorňuje, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. V tomto případě musí být rozhodnuto nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí podrobnějších údajů k žádosti. Dlužno dodat, že této povinnosti žalovaný dostál a rozhodl v zákonné lhůtě. Zároveň je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze a rychlosti tohoto řízení, dále platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 přezkoumává žalovaný i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci § 16 zákona o azylu. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a citovaného zákona: *„Jakkoli tak neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, jejichž žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, často v žalobě a následně v kasační stížnosti zdůvodňují, proč u nich byly dány důvody podle § 13 či § 14 azylového zákona, popřípadě dodávají zcela nová tvrzení, jež mají dokazovat jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona, soud může posuzovat již jen to, zda bylo namístě jejich žádost na podkladě tvrzení v ní obsažených zamítnout podle § 16 azylového zákona či nikoliv“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 - 90).
35. Soud byl proto v rámci přezkumu omezen na zodpovězení otázky, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu věci a zda mohl, na základě tvrzení žalobkyně a) učiněného v průběhu správního řízení, konstatovat nedůvodnost její žádosti. Shodné závěry zastává i Nejvyšší správní soud: *„Pokud stěžovatelka pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda lze na její případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a že správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, posoudí Nejvyšší správní soud, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44). Nadepsaný soud má za to, že závěry plynoucí z citované judikatury jsou přílehlavé i k předmětné věci, a to i v kontextu samotného smyslu a cíle, který si na toto zkrácené řízení klade právní úprava.
36. Odstavec 2 ustanovení § 16 zákona o azylu upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí původu (více viz k § 86 odst. 4 zákona o azylu). Je proto zcela v dikci žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že konkrétně v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy právě během pohovoru. [srov. obdobně C-69/10 Brahim Samba Diouf (zrychlené řízení)]. Jak bylo nastíněno shora, v případě aplikace bezpečné země původu se dále neposuzuje, zda by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto

ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci.

37. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobkyně a) i další žalobci jsou státními příslušníky Ukrajiny, která je v souladu s ustanovením § 2 bod 14 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považována Českou republikou s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti za bezpečnou zemi původu. Krajský soud dále souhlasí s poznámkou žalovaného, že bezpečné země původu dále definuje čl. 37 Směrnice Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a kritéria pro určení bezpečných zemí původu jsou obsažena v příloze I. dané Směrnice.
38. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevystaly žádné pochybnosti. Závěr o tom, že Ukrajina je bezpečnou zemí (až na určité oblasti, cit. výše) plyne nejen z předmětné vyhlášky č. 328/2015 Sb., ale rovněž z materiálů, které založil žalovaný do správního spisu. Dlužno dodat, že tyto podklady vychází celkem z 15 zdrojů, které své závěry opíraly o situaci, která panovala na Ukrajině mezi lety 2017 – 2020. Jednalo se o zcela aktuální materiály, které vycházely ze zdrojů, jenž stanovuje čl. 8 odst. 2 tzv. kvalifikační směrnice. Podmínka tzv. bezpečné země byla tedy bezesporu v daném případě naplněna (ostatně, s tímto tvrzením souhlasila i žalobkyně).
39. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
40. Podle žalobkyně a) měla být její žádost posouzena meritorně se zřetelem k důvodům, jež v průběhu správního řízení uváděla, tj. pronásledování jejího druha ze strany policie, která po něm a následně po žalobkyni a) měla žádat úplatky. V žalobě pak dávala tento postup konkrétních policistů do spojitosti se svou etnicitou. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že měla vyhledat pomoc u státních orgánů, jelikož měla za to, že příslušníci policie „drží spolu“. Žalovaný si měl opatřit v tomto směru specializované informace o Ukrajině. Naznala, že ona sama předložila závažné důvody pro to, aby bylo možné v jejím případě považovat zemi jejího původu za nebezpečnou. Není přitom povinna prokazovat, že by byla v zemi původu v horším postavení než jiní lidé prožívající stejné problémy.
41. Krajský soud se po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, v tomto směru proto zejména odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud shrnuje, že žalobkyně a) celý život pobývala v oblasti Ukrajiny, která není zasažena žádným ozbrojeným konfliktem, nebyla nijak politicky aktivní, je zcela zdravá. Pro své náboženské vyznání nebyla nijak pronásledována. V prvním pohovoru k předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod vycestování z vlasti shledala to, že: *v zemi původu nemá kde bydlet, museli před 2 měsíci dům prodat, aby mohli zaplatit policistům peníze, aby přítel nešel do vězení. A taky protože přítel musel odejít ze země a je v současnosti v ČR, kde žádá o azyl. Ti lidé od policie, po přítelově odchodu chtěli, aby zaplatila ty peníze ona – jednalo se o 5 tisíc USD a ona je neměla, tak s dětmi musela utéct pryč. Jiné důvody nemají.*“

42. V doplňujícím pohovoru k žádosti následně konkretizovala, že obavy plynou zejména z toho, že určití policisté po ni vyžadovali peníze, kterými nedisponuje. Problémy se státními složkami v zemi původu ona neměla. Je toho názoru, že Romové obecně nejsou na Ukrajině oblíbení, ale žádné konkrétní problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině a politickému přesvědčení neměla. Své problémy nijak neřešila, neobrátila se na pomoc ani nevyužila možnosti přestěhování v rámci Ukrajiny, byť opakovaně poukázala na skutečnost, že se jednalo o konkrétní osoby policistů, kteří žijí v jejím městě. Již jen z těchto informací lze naznat, že žalobkyně svou výpověď neprokázala, že by pro ni byla vnitřní ochrana v zemi původu nedostupná, potažmo ničím nezpochybnila, že by v jejím případě nebyla Ukrajina bezpečnou zemí původu.
43. Žalovaný si nadto ve vztahu k výpovědi samotné žalobkyně a) opatřil adekvátní a aktuální informace (dle požadavků tzv. kvalifikační směrnice, a tedy zároveň ty, jež jsou v souladu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu), které prokazují, že ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně zákazu mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení. Od roku 2016 byly přijaty dodatky k ukrajinské ústavě cílící na posílení postavení soudců a zamezení korupce. Ústavou je dále zaručena činnost ombudsmana a funguje zde Národní preventivní mechanismus, který dohlíží na dodržování lidských práv. Dne 27. 11. 2018 začal na Ukrajině fungovat Státní úřad pro vyšetřování, který má mimo jiné vyšetřovat trestné činy příslušníků vyšetřovacích orgánů. Tyto informace jsou na případ žalobkyně a) zcela přílehlivé. Žalovaný prokázal, že země jejího původu může zajistit svým obyvatelům dostatečnou ochranu, a to bez ohledu na jejich etnicitu. To potvrzuje dále i ratifikace celkem 92 úmluv a protokolů. Žalobkyně a) tedy bezesporu měla možnost obrátit se se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány či nevládní organizace, a jestliže tak neučinila, nemůže tvrdit, že v jeho případě Ukrajina bezpečnou zemí původu není. Na této skutečnosti nemůže nic změnit její tvrzení, že je negramotnou osobou, jelikož je zcela zřetelné, že je osobou svéprávnou a disponující určitými životními zkušenostmi.
44. Krajský soud také podotýká, že žalobkyně a) přdestřela vlastní důvody a obavy, pro které ze země vycestovala (byť ty pramenily z možných problémů, kterým čelil její druh). Nelze tak bez dalšího převzít a hodnotit informace podané jejím druhem v jiném správním řízení. Krajský soud a shodně i žalovaný proto ve vztahu k žalobkyni a) a jejím dětem braly v potaz její výpověď a jejich individuální případ posouzení Ukrajiny jakožto bezpečné země ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
45. Podpůrně ve vztahu k závěrům krajského soudu přitom působí i další výpovědi ze strany žalobkyně a). V doplňujícím pohovoru zcela konkrétně sdělila, že problémy s vycestováním ze země neměla, a to proto, že se nesetkala s těmi konkrétními policisty, z nichž má obavy. Tím zároveň vyvrátila jí shora konstatovanou premisu, že „policisté drží spolu“, a proto by byla v případě žádosti o pomoc neúspěšná. Dlužno dodat, že působí dosti nevěrohodným dojmem i to, že žalobkyně si ani v rámci jednotlivých let není schopná vybavit tak zásadní okamžiky, v jejichž důsledku se rozhodla pro vycestování ze země.
46. Jedním z důvodů, pro které podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, bylo rovněž to, že chce zůstat se svým druhem v České republice. Je si zároveň vědoma i jiných možností, jak by svůj pobyt v České republice mohla legalizovat, ale jelikož má malé děti, vyhodnotila, že si nemůže za této situace o pracovní povolení zažádat. Lze přisvědčit

námítkám žalobkyně a), jež vznesla v podané žalobě, tedy že snaha o legalizaci pobytu žadatele o mezinárodní ochranu nepostačuje sama o sobě k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011 – 49). Jak bylo ovšem konstatováno již shora, tak tomu ale v jejím případě nebylo. Ze správního spisu (a pot. i z napadeného rozhodnutí) vyplynulo, že otázky žalovaného směřovaly zejména k otázkám narušení jejího bezpečí v zemi původu a jejím obavám z policistů. Snaha o legalizaci jejího pobytu na území České republiky nebyla v kontextu dané věci jedinou skutečností, na základě níž shledal žalovaný odůvodněnost pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu.

47. Dlužno dodat, že žalobkyně zcela rezignovala na to, aby své obavy dále jakkoliv prokazovala, byť je to ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu její povinností. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19, z něhož vyplývá, že: „*Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namístě se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznici.*“ I přes to, že na něj v žalobě odkazovala sama žalobkyně, nelze přehlédnout, že smyslem citovaného rozsudku je zejména zvýraznit důležitost zpráv a aktuálních podkladů, která žadatel o mezinárodní ochranu v rámci správního řízení předloží. Žalobkyně však nepředložila nic (byť jí k tomu byl dán prostor) a s jejími tvrzeními se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí.
48. Žalobkyně a) dále namítala, že: „Romy na Ukrajině nemají rádi“. Tuto myšlenku ovšem dále nerozvedla, nijak ji neakcentovala ani nezdůraznila, jak nyní namítá v žalobě. Z podkladu, který doplnil v řízení před krajským soudem (zpráva USDOS Country od Human Rights Practises 2019 – Ukrajine z 11. 3. 2020), nadto vyplynulo, že na Ukrajině je zdokumentováno méně incidentů xenofobního společenského násilí a diskriminace než v roce 2018. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo najevo (viz výše), posoudil předmětnou žádost žalobců zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo z pohovoru se žalobkyní a), obstaral dostačující podklady proto, aby mohl žádost žalobců vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou. Soud v jednání žalovaného nespatrił žádný rozpor s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána, a to ani ve vztahu k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
49. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítanou nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna i žalobou rozporovaná podmínka, že v případě žalobců lze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi. Krajský

soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. března 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobců: a) M. A., narozena ...,
b) nezl. D. A., narozen ...
c) nezl. I. A., narozena ...
d) nezl. A. A., narozen ...
všichni státní příslušnosti Ukrajina,
toho času hlášení k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí,
Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. října 2020, č. j. OAM-566/ZA-ZA11-VL11-2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

V rozsudku č. j. 30 Az 13/2020-28 se na jeho poslední straně opravuje datum jeho vyhlášení, a to tak, že se nesprávný údaj 2. března 2020 nahrazuje správným údajem **2. března 2021.**

Odůvodnění:

Při vyhotovení originálu a stejnopisů shora označeného rozsudku došlo k chybě v psaní spočívající v tom, že na poslední straně rozsudku bylo jako datum jeho vyhlášení uvedeno „2. března 2020“. Tento údaj je ovšem evidentně nesprávný. Rozsudek ve věci byl totiž vyhlášen dne 2. března 2021, o čemž svědčí i obsah ostatních listin obsažených v soudním spise.

Uvedená zjevná nesprávnost se tímto usnesením dle § 164 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. napravuje.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Hradec Králové 16. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.

